

[Fr. Andersen.]

bestride, at der er en Bedring at spore. Landbruget, der for faa Aar siden havde en negativ Forrentningsprocent, har efter den sidst foreliggende Opgørelse en Forrentningssevne, der, hvor Forholdene er normale, det vil sige, hvor Gældsbyrden ikke er alt for tyngende, maa siges at være saa nogenlunde omkring ved det fornødne.

Ser vi paa Industrien, har den særdeles gode Forhold. Industrien har været begunstiget ved Valutapolitikken med dens nødvendige Hensyntagen til Fremskaffelse af øget Beskæftigelse, større Muligheder og Sikring af Raastoftilførslerne, der igen har Sammenhæng med Sikring af Landbrugets Afsætningsmuligheder. Der er ved den Vekselvirkning, som er en naturlig Følge af den Politik, Regeringen har ført, opnaaet en bedre Udvikling, og en Bedring i Landets Økonomi er blevet Resultatet.

Saadan er, tegnet i korte Streger, det danske Samfund eller rettere sagt var, thi dette Billede maa siges at være meget betydeligt ændret i Løbet af den sidste Maaned. Den Lockout, der for godt en Maaned siden blev proklameret med fuldkommen Tilsidesættelse af det skyldige Hensyn til Samfundet, til det danske Folks Tilværelse og Kamp for Tilværelsen, har i høj Grad ændret og forværret Billedet af Landets Forhold og dets Produktionsforhold. I mere end en Maaned har Arbejdet efter Diktat ligget stille, Parterne har forhandlet uden at kunne finde hinanden, Forligsinstitutionen har, da den skønnede, at der var Mulighed, fremsat Mæglingforslag, Afstemning er foretaget med det Resultat, at de, der har de sværeste Vilkaar, har kunnet se samfundsmæssigt paa Tingene og derfor har stemt under Ansvar og givet deres Ja til Forliget. En betydelig Minoritet af Arbejdsgiverne — det noterer jeg med Tilfredshed — har taget den samme Stilling, har ogsaa kunnet tage Forliget, men alligevel lader Arbejdsheden sig ikke opnaa; et Flertal af Arbejdsgiverne hindrer dette, og til denne Ulykke føjer sig nu, at den Overenskomst, som Slagteriernes og Slagteriarbejderforbundets Ledelser er enedes om, ikke har opnaaet Godkendelse af Slagteriarbejderne. Ved alt dette trues det danske Samfund og maa reagere. Hjemme som ude staar uhyre meget paa Spil; den Bedring, der var opnaaet i Landets Produktionsforhold, kan snart sættes over Styr, og Stillingen er ikke saadan, at det danske Samfunds Konstitution tillader, at den svækkes af Blodspytning. Ingen herhjemme har Lov til at sætte sig ud over,

at Danmark for at komme af med sine Varer, først og fremmest Landbrugseksporten, har indgaaet Aftaler, og alle er pligtige at stille sig bag Regeringen for redelig Opfyldelse af givne Tilsagn. Derfor maa Kampen, der aldrig burde være begyndt, omgaaende søges bragt til Ophør.

Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der ligger Parterne imellem. Jeg skønner ikke, at det kan være min Opgave. Det, der er at se paa i Dag, er den Stilling, det danske Samfund befinder sig i, det er Samfundets livsvigtige Interesser, der maa fremhæves. Det er det, der maa tages Stilling ud fra, jeg skønner ikke, at min Opgave kan være anden end at pege paa de foreliggende Kendsgerninger, og de er, det gentager jeg, faretruende for hele det danske Samfund. Faar Ødelæggelsen Lov til at gaa sin Gang, maa uhyre Tab blive Følgen. Allerede i den Maaned, der er svundet, har vi set mere end nok af Tab. Skibsarbejder for mange Tusinder med Beskæftigelse af Hundreder af Mænd er under Lockouten gaaet fra danske Værfter til Udlandet, og alle de mange Arbejder herhjemme, der altid normalt følger med Foraarets Komme, kan ikke blive paa-begyndt under den herskende naturstridige og samfundsfjendske Lammelse af Erhvervslevet. Jeg gentager, det danske Samfund har ikke Raad til at spytte Blod. Jeg maa fastholde, at over for den Tilstand, vi i Dager, er det ikke nok, om man fra den ene eller den anden Side vil forsvare eller kunde forsvare sin Handlemaade med nok saa gode Paastande. Særinteresser kan have deres Berettigelse og har deres Berettigelse, men Særinteresser maa nu vige for Helheden. Det kan kun til en vis Grad være de kæmpende Parter i denne Sag, der har Mandat til at ordne Arbejdsforholdene. Der er en Grænse. Glipper det, saa kan der strides om, hvorvidt det er Viljen eller Evnen, det har skortet paa, saa kan der strides om, hvilken af Parterne der har Skylden, men det er paa Forhaand afgjort, at saa nøje som alle Samfundsfunktioner er knyttet til hinanden, maa alle andre være med til at bære Byrden af den Ulykke, der opstaar af saadanne Situationer.

Det er mit Haab, at det høje Tings Medlemmer i denne Sag vil være i Kontakt med Befolkningen og dens naturlige og berettigede Ønske om at fjerne Hindringerne for, at Hjulene kommer i Gang, at sikre, at de værdiskabende, livsbetingende Arbejder faar Lov til at drage til sig de Hundredtusinder af Arbejdere, der intet højere Ønske har end ved flittigt Virke at tjene deres Brød. Jeg anbefaler paa det bedste Regeringens